

145 ГОДИНИ АПРИЛСКО ВЪСТАНИЕ 1876

Балада за Априлското въстание

Заплющи,
ти бунтовнико вятър!
Зашумете и вие, гори!
Разкажете навред по земята
за великия месец
Април!

За априлския бунт разкажете,
който в дебрите още ечи!
Как се биха и мряха мъжете
с неугаснала вяра в очи.
Как орачи, копачи, ратаи,
как невръстни деца и жени
своите тежки окови запрятиха
през априлските нощи и дни.

Залюлей,
ветре черен и яростен,
занемелите в дрямка гори!
На оназ непокорна България
мъченишкия образ разкрий!

И светът да те слуша изтръпнал!
И векът да целуне прахът
на онез, пред които отстъпва
укротена човешката смърт!

Веселин ХАНЧЕВ

ФАКЕЛНО ШЕСТВИЕ ПОСТАВИ НАЧАЛОТО НА ТЪРЖЕСТВАТА В БРАЦИГОВО ПО СЛУЧАЙ 145 Г. ОТ АПРИЛ 1876 Г.

Преди 145 г. на 20 април 1876 г. преждевременно избухва Априлското въстание. На 21 април Васил Петлешков обявява началото на Априлското въстание в Брацигово. Под негово ръководство селото е превърнато в укрепен пункт, опасно от ровове и двойна висока дървена ограда. В масивните стени на крайните къщи са подготвени амбразури (бойници) за водене на пушечен огън, а по околните височини – позиции с два реда окопи. Въстаническият пункт разполага с 1333 бойци (от които 80 конници), 867 пушки, 1419 кремъчни пищови и 6 черешови и брястови топа. Назначените топчии (мерачи) са под командването на Георги Шаров, бивш доброволец в румънската армия, познаващ артилерийското дело.

Отбраната е разделена на четири сектора, като бойните единици се ръководят от десетници, стотници и хилядници. В съответствие с плана, предвиждащ съчетаване на отбранителни с настъпателни действия за нанасяне на изпреварващ удар, няколко въстанически чети атакуват идващи

от Пазарджик и Кричим противникови части, а на 30 април правят опит да обсадят Брацигово с почти 3000 башибозуци, които на 4 май го нападат неуспешно едновременно от три страни.

С пристигането на редовни турски войски и артилерия, командвани от пашите Хасан и Решид, обсаждащите постигат над десетократно превъзходство в жива сила и въоръжение.

Като проявяват изключителен героизъм, хладнокръвие и мъжество защитниците издържат напора на противника до 7 май. Овладеяването на последната крепост в IV революционен окръг слага край на най-активната и най-продължителната акция през Априлското въстание, в която загиват над 50 въстаници, а други 250 са съдени и заточени в Мала Азия.

С факелно шествие и поклон пред барелефите на въстаниците в мемориален парк „Априлци“ брациговци поставиха началото на тържествата по случай 145-ата годишнина от Априлското въстание в Брациговския въстанически пункт.

145 ГОДИНИ АПРИЛСКА ЕПОПЕЯ В БРАЦИГОВСКИ ВЪСТАНИЧЕСКИ ПУНКТ

11 и 12 МАЙ 2021 г.

ПРОГРАМА

11.05.2021 г.

- 10.30 часа – издигане на знамената;
- 10.45 часа – поднасяне на венци и цветя пред лобното място на Петлешков;
- 12.00 часа – връчване на званието „Почетен гражданин“
- 19.30 часа – възстановка
- 20.00 часа – поднасяне на венци и цветя пред паметника на Петлешков в парк „Априлци“;
- 21.00 часа – тържествена проверка-заря;
- 22.00 часа – народно веселие;
- 22.15 часа – коктейл.

12.05.2021 г.

- 10,00 часа – заупокойна панихида за загиналите в Априлското въстание от брациговски въстанически пункт;
- 18.30 часа – концерт на детски танцов ансамбъл „Чудесия“ – Пазарджик;
- 19.30 часа – изпълнения на Антония Маркова – естраден изпълнител;
- 20.30 часа – концерт на Силвия Кацарова.

Пролетен етюд

Уважаеми госпожи и господа,
жители и гости на община Брацигово,

За мен е чест да отправя благопожеланията си към всички вас в навечерието на най-светлия християнски празник

Възкресение Христово!

Желая здраве, благодат и доброта!
Нека свещите, които всеки от нас ще запали във Великденската нощ, озарят домовете ни и изпълнят със светлина душите и сърцата ни!

Да отправим заедно молитви за мир и по-добри бъднини!

Нека Възкресението на Сина Божи донесе смирение и прошка, а камбанният звън ни зареди с надеждата на новото начало!

Нека Великден стане повод да направим добро, да проявим човеколюбието и обичта, които всеки от нас има у себе си!

Вярвам, че светлината на Христовото Възкресение ще озари пътя ни и ще донесе хармония, разбирателство, благополучие и успехи за Брацигово и общината!

Нека Великденските празници бъдат изпълнени с радост и много приятни изненади!

Желая на всички мир, надежда, сбъднати пролетни обещания и щастливи нови спомени!

Светли Великденски празници!

Надежда КАЗАКОВА
кмет на община Брацигово

КОЛОНКАТА НА АДЖЕЛАРОВ

Търговци нямат място в храма

Живка АДЖЕЛАРОВА

„Ако издам книга – да, книга (...), дали ще се прочуя?“ Това са реплики на героинята Йовка от българския сериал „Столичани в повече“.¹ У зрителя те биха предизвикали най-вече смях – писателка ще става онази жена, която, както е станало ясно от предишните епизоди, не е прочела нито една книга през живота си; когато обаче семейството ѝ се озовава във финансово затруднение, Йовка тутакси решава, че трябва да издаде книга, защото според нея това е най-бързият и лесен начин в днешно време да станеш богат и известен.

Ние, зрителите, често сме склонни да подминаваме само с усмивка подобни реплики, може би защото смятаме, че щом филмът е комедия, то той служи най-вече за развлечение. Но изказванията от този тип не е добре да бъдат пренебрегвани, тъй като са не просто знак за някакъв проблем в обществото – няма да е никак преувеличено, ако твърдим, че представляват истински вопли, причинени от болката от някаква язва в културата.

Всеки от нас поне веднъж е чул изречение от типа: „Българските съвременни автори не стават за нищо.“ Някои веднага биха отговорили, че основната причина за такава твърдение би могла да се крие най-вече в слабата информираност и липсата на заинтересованост от страна на онзи, който го изрича. Със сигурност не е редно даден читател, който се е запознал с текст само на един съвременен автор и той не му е допаднал особено, да твърди, че цялата писателска гилдия не става за нищо и да спре да търси българска литература. Още по-обидно пък би било човек да си позволява подобни коментари, защото отнякъде е дочул да се носят слухове, че нещо не се харесва, но самият той няма лични впечатления. Определено предпочитанията не само към литературни, а и към творби от всички изкуства са въпрос на вкус и в този смисъл не можем да съдим никого за това дали харесва нещо, или не. Но и не можем да позволим всички автори да бъдат слагани под общ знаменател и да се говори, че не стават за нищо, и то само защото някой е попаднал на творба, която не му допада, или още повече – ако създадените впечатления са на базата на нечий чужд опит.

Друг е въпросът, когато хора като героинята Йовка, неотворили дори и една книга през живота си, не стига, че се впускат да съчиняват какви ли не „невероятни истории“, ами успяват и да стигнат до пазара. Ето тук може би до някаква степен разбираме каква би могла да бъде една от причините за често срещаното мнение, че в страната ни в момента почти няма стойносни писатели. Буквално пред очите ни се издигат нищожества, чиято единствена цел е далеч от това да бъдат слуги на изкуството (каквито всъщност са всички истински творци, избрала да му се отдадат) – подобни персони не са способни да служат на никого, защото те трябва да са на върха; те трябва да са богати, успели и известни и никой не е в състояние да ги убеди, че оставят след себе си такива поражения в културата, каквито и багер няма да остави, ако мине през зелена поляна.

„Собствената книга – твърди писателят Антон Баев – е личният Ноев ковчег на авторската библиотека. Самият автор не е нищо повече от мишка в плувация ковчег. За него е здравословно да знае, че преди да стане литература, всеки текст трябва да преживее поне един потоп. Ето защо мисълта дали ще бъдат отпечатани книгите му, е последният пирон, който авторът забива в собствения си литературен ковчег преди да го напусне.“² Тогава не е ли редно ние, читателите, щом видим, че някой се е насочил към изкуството единствено с идеята да успее да издаде „творбите си“, да печели материални облаги и да става известен, въпреки че не притежава кой знае какви качества, да разграничим фигурата му от тази на истинските творци, като го наречем по някакъв различен от „автор“ начин? Например неумел търговец, несъзнаващ, че печели само негативи, като излага на щанда не толкова продуктите, колкото ниската си интелигентност.

Тъй като се намираме в навечерието на Страстната седмица, нека си припомним, че Велики понеделник е денят, когато преди около две хиляди години Христос прогонва търговците от храма. Днес освен религията, свои храмове притежава и изкуството. С течение на времето обаче пошлите печалбари превземат все по-голяма територия в тях, а истинските творци сякаш стават все по-малобройни и невидими сред масата.

Затова, когато чуем камбанен звън да оповестява чудото на Великден, нека се помолим Бог да възкръсне в съвестта на всеки един от нас, читателите, и скоро отново да дойде ден, когато търговците да бъдат прогонени... този път от храмовете на изкуството.

¹ „Столичани в повече“, реж. Станислав Тодоров – Роги, 6 април 2021 г., 21:00 часа, BTV Comedy

² Антон Баев, „Светлата кръб“, изд. „Сиела Норма АД“, 2016 г., с. 141

ЗА СГРАДИТЕ С ИЗТЕКЪЛ СРОК НА ГОДНОСТ...

Призраци от миналото, артефакти на изчезване или обекти с изтекъл срок на годност – страната ни изобилства с архитектурни и културни паметници, запечатани върху себе си епохи и история. Обединени от нерадостната си съдба – да останат в сенките на миналото и в плен на разрухата, днес те често остават скрити от нас, очаквайки светлината на любопитството да попадне върху тях. Както всичко друго на света, така и сградите имат свой земен път. Раждат се изпод ръцете на майсторите строители, дълги години служат на обществото, а когато нуждата от тях отпадне, постепенно преминават във владение на разрухата.

Всички ние живеем в градове, пълни с изоставени сгради. Сигурна съм, че сте виждали такива зад ъгъла или на път за работа. Вероятно сте чували истории за част от тях. Процесите, които настъпват, след като сградите бъдат изоставени, са много и различни. Резултатът обаче в повечето случаи е един – те се превръщат в мрачно и зловонно място, в което слънчевата светлина е дефицит, а неясните сенки, притаени зад ъглите на опустелите помещения, са в изобилие.

В почти всеки град има стари, изоставени, а понякога и порутени сгради. Брацигово не прави изключение в това отношение. Макар и да е малко градче, на територията му има доста запустели сгради, изоставени постройки, криещи своите тайни. Една от тях от дълги години е прословутата Ликоманова мааза до Синджирли бунар. Не знаем кога точно е строена, но тази малка иначе постройка отдавна не служи на никого. Била е склад, магазин и какво ли още не, но вече повече от 30 години е самотна и изоставена.

Макар и паметник на културата от местно значение, или точно заради това, тя не представлява интерес дори и за наследниците на тези, които са я градили. Покривът на изтърбушената сграда пропадна, теренът е обрасъл като джунгла, вместо комин, на покрива – преди да рухне, унило стърчеше малка елха, израснала случайно от семенце, довяно от вятъра. Обезобразеният паметник на културата отдавна е обект на внимание на общинското ръководство, въпреки скептицизма на съгражданите ни, защото нрава си да разбираме от всичко и да даваме съвети няма да надраснем скоро.

Маазата е част от архитектурен ансамбъл „Синджирли бунар“, включващ Шишковата къща, Ликомановата мааза, Кисьовите къщи, Ликомановата къща и Търпановата къща. Всички те са в непосредствена близост до историческия обект Синджирли бунар и повече от половин век са паметници на културата от местно значение с решение на Министерството на културата от 1966 г. (ДВ. Бр. 4 от 14.01.1966 г.)

До преди десет години, макар и неизползваема, сградата на Ликомановата мааза кротко стоеше на мястото си и не създаваше проблеми. Но... Доиде времето, когато покривът ѝ започна да пада и стените да се рушат. Около мястото се валият паднали камъни и дървени греди, а паянтовата конструкция е заплаха за минавачите по и без това тесните тротоари и уличка. И сагата започна... Издирване на наследници (а те са много), издаване на писмени заповеди, водене на кореспонденция с наследниците и с НИНКН към Министерството на културата и т.н.

Няколко години ходене по стъпките на нормативните изисквания, борба с беззаберието на наследниците, докато не се стигна до свикване на комисия със заповед на кмета на общината за извършване на окончателен оглед и становище за състоянието на архитектурния обект. В комисията, освен служителите на Община Брацигово, участваха представители на НИНКН – гр.София, и представител на регионалния инспекторат към Министерството на културата, както и представител на РДНСК – Пазарджик.

Комисията извърши обстоен оглед на вида и състоянието на обекта, който е със статут на единична архитек-

турно-строителна недвижима културна ценност с категория „Местно значение“. Огледът констатира следното: сградата е едноетажна, масивна, със сутерен. Етажните подова и таванска конструкция са със стоманен гредоред и тухлен пълнеж, тип „пруски свод“. Зидовете в сутерена са каменни, а на етажа са тухлени, с дебелина 60 см, с рамки, прагове, корнизи и конзоли. Покривната конструкция е дървена, с покритие от керемиди. Запазени на място са оригиналните метални капаци, като две от

крилата са с повредено окачване.

Като цяло сградата е в аварийно състояние. Тя е необитаема, а вследствие на атмосферните влияния и естественото износване е настъпила силна ерозия на тухлената зидария. Това е довело до падане на част от каменния профилиран главен корниз. В съседния имот се е образувала купчина от изпадалите тухли и парчета от керемиди. Наблюдава се така нареченото депланиране откъм улицата, т.е. частично отместване от вертикалата на фасадния зид. Има надвиснали керемиди и тухли към съседни имоти. Процесът на ерозия продължава и към момента и падащите късове създават опасност за живеещите в непосредствена близост и за преминаващите по улицата хора и автомобили. Сградата е вредна и в санитарно-хигиенно отношение и състоянието ѝ създава предпоставка за тежки непредвидими последици. Дървените елементи на сградата са обхванати от гнилоствни процеси. Констатирано се явни деформации в носещата ѝ конструкция, увеличаващи се вследствие на въздействието на атмосферните влияния. Носещите елементи на покривната конструкция са загубили частично своята устойчивост, покривът е частично разрушен. Много сериозна се явява и опасността от загуба на падналите оригинални каменни елементи от корнизата и загуба на последните следи от фасадното изписване. Ето защо, след като констатациите от огледа на нарочната комисия бяха разгледани и обсъдени и бе взето становището на представителите на НИНКН – София, се реши следното:

- да се обезопаси надеждно прилежащият терен на обекта (вече е факт);
- да се разчистят отпадъците по тротоара, като парчетата от каменния корниз се приберат на съхранение в музей (вече е факт);
- да се направи архитектурно заснемане и фотодокументиране на сградата с цел бъдеща реставрация и консервация;
- да се възложи проект за аварийно-укрепителни дейности, които да предвидят запазване на сградата от последващи разрушителни процеси;
- след изпълнение на укрепителните дейности да се възложи проект за консервация и реставрация, който да се изработи съгласно Наредба 4 на МРРБ и МК за обхват и съдържание на консервационно-реставрационните работи, от лице, регистрирано по реда на чл. 165 от ЗКН.

Красотата на някои от изоставените архитектурни паметници понякога е буквално пред очите ни – просто трябва да насочим поглед нагоре, за да я видим.

Община Брацигово се стреми да бъде добър стопанин, но тротивите процедури и беззаберието на наследниците води до изключително забавяне на процеса. Още повече нещата се усложняват през последните година и половина, когато цялото ни общество живее в условията на пандемия и последиците от нея.

Финансовата рамка на дейностите е значителна и е непосилна за малка селищна система като нашата. Преките собственици на имота предприеха постъпки за продаването му, но очевиден той е извън обсега на купувачите.

Всъщност нормативната уредба в страната изисква при създалата се ситуация сградата да бъде реставрирана и консервирана за сметка на Общината, която да предприеме процедура по възвращаемост на вложените средства от наследниците по съдебен ред.

„Априлци“

За летовище „Розовски вриз“

Прави впечатление, че този зимен сезон и сега летовището се посещава от много любители на планината. Изплашени от епидемията от корона вирус, притеснени от негодите на времето, тук намират спокойствие и разтоварване от трудностите на ежедневието. Приятелски семейства от Пещера, Пазарджик и Пловдив продължават и сега да идват. Младезки и деца играят на снега със снежни топки и до късно се пързалат на импровизираната пързалка. По цял ден се чува весел детски и младежки смях. Прави впечатление, че и по вилите имаше много хора. Така беше през целия зимен сезон, дори и сега.

Привечер, когато се прибират за града пълнят багажниците на колите с големи бутилки чиста питейна вода. Всеки, който е идвал е убеден, че цялата местност е красива. Още от язовир „Чорбаново“ на Митковата чешма има заслон за отдиш и почивка. Няма съмнение, че Розовски вриз и неговата околност действат здравословно, ободряващо и повишават доброто настроение.

Нашият бизнесмен Ангел Стоилов всяка година прави нещо на летовището – за отдиш и удобства и детски игри. Има какво да се прави и за игрите през зимния сезон. Трябва да се помисли и за пътя да летовището.

„Розовски вриз“ е бъдещето на с. Розово.

Катя КОМИТОВА

БЛАГОДАРИЯ!!!

С най-искрени чувства искам да благодаря на Мария Джуркова, която стопли сърцето ми не само със старите снимки, които любезно ми предостави, но най-вече с топлото отношение към мен. За нея аз съм само една възрастна жена с много спомени, но тя не се поколеба да прибави към тях още няколко.

Благодаря ти, мило момиче, няма нищо по-хубаво от това да стоплиш душата на някого!

И този жест отключи в мен наистина стари истории. Тъй като снимката, която Мария Джуркова публикува в сайта Брацигово инфо, е от посрещането на първия български космонавт в Брацигово, реших да допълня информацията с още една снимка, пак от същата среща.

Посрещането на първия български космонавт в Брацигово стана в красивата тогава зала на Партийния дом. На срещата моята малка дъщеря Нели поздрави Георги Иванов със стихотворение, специално написано от нея за космонавтите. Надявам се да намеря и него, за да се запази споменът за събитието.

Димитрия Александрова Рашайкова – ДАР

Пролетното почистване започна

Уважаеми съграждани,

Приключи почистването на поредните нерегламентирани за замърсявания места, констатирани на територията на град Брацигово. Поземлените имоти в местността Дялево дере бяха почиствени с техника на „Инфрастрой“ ЕООД, която работи там в продължение на няколко дни. В почистването участваха и наети работници, които събираха отпадъка от трудно достъпните места. Същото бе извършено в местностите

Местност Грамадите

Св. Спас и Грамадите. В почистването на местността Грамадите се включи и фирма „Делчев Инженеринг“. През месец март бе почиствено основно и коритото на река Умишка, което не бе чисто в продължение на няколко години. Отстранени бяха самоизрасли дървета и храстова растителност и битов отпадък, изхвърлен в речното корито. Тези случаи ни показват много ясно, че въпреки въведеното организирано смето-

Река Умишка

събиране и сметоизвозване на битовите отпадъци в нашата община, както и на създадената възможност за гражданите да изхвърлят строителните отпадъци от ремонтите в домокинствата, наличието на отпадъци на нерегламентирани места съпътства „европейското“ ни ежедневие. Наблюденията, които имаме показват, че най-често нарушенията се извършват в по-тъмните часове на денонощието или в по-отдалечени от населените места поземлени имоти, където на практика липсват наблюдение и контрол. Нарушителите мислят, че са успели да над-

Местност Дялево дере

Св. Спас

хитрят всички останали и така около дерета, корита на реки, покрайнини на населени места, селскостопански пътища, горски имоти и др. възникват неприятните гледки.

Разчитаме на всички вас тази практика да бъде прекратена, за да може средствата, които се събират от хората да бъдат влагани в нови и общественополезни дейности и придобивки, а не в непрекъснато изчистване на боклуци.

Уважавайте данъците си!

Татяна СИМОНОВА

ЗАПОВЕД

№.....

Пазарджик.....2021 г.

Във връзка с постъпило в Областна администрация – Пазарджик предложение с вх. № 2400-67 от 31.03.2021 г. от Директора на Регионалната дирекция по горите – Пазарджик за определяне на пожароопасен сезон в горските територии за област Пазарджик и на основание чл. 137, ал. 1 от Закона за горите, във връзка с чл. 32, ал. 1 от Закона за администрацията

ЗАПОВЯДВАМ:

1. Определям за пожароопасен сезон в горските територии в област Пазарджик периода от 01.04.2021 г. до 30.11.2021 г.

2. Съгласно чл. 141 от Закона за горите, органите по пожарна безопасност и защита на населението, Изпълнителната агенция по горите и Регионалната дирекция по горите – Пазарджик, самостоятелно или съвместно да осъществяват контрол по изпълнение на предвидените противопожарни мерки и мероприятия в горските територии. Непосредствено организиране на борбата с горски пожари да се извършва от органите по пожарна безопасност и защита на населението със съдействието на държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитни горски стопанства, общините, собствениците и ползвателите на горски територии, както и на лицата, извършващи дейности в тях.

3. Директорите на държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, УОГС и общините собственици на гори, съгласувано с Районните служби по пожарна безопасност и защита на населението да обозначат трайно на терена информират населението за определените от тях участъци в горите с повишена пожарна опасност (I клас), както и да засилят дейността по раздаване на противопожарни декларации на население, туристи, берачи на гъби и билки, собствениците на гори и земи около и в държавните горски територии, пастири и други лица, пребиваващи или извършващи дейности в горски територии.

4. На основание чл. 137, ал. 3 от Закона за горите се забранява паленето на открит огън и извършването на огневи работи на разстояние, по-малко от 100 м от границите на горските територии.

5. Собствениците на линейни обект, както и на съоръжения, преминаващи или попадащи в горските територии, са длъжни за собствена сметка:

- да ги поддържат цялогодишно в пожаробезопасно състояние, като ги почистват периодично от дървета, клони, храсти, сухи тревы и други горими материали;
- да кастрат клоните на дърветата в непосредствена близост до обекта или съоръжението;
- да определят особено опасните в пожарно отношение места и да ги обезопасяват;

6. Физическите лица, преминаващи или пребиваващи в горските територии, са длъжни да спазват правилата за пожарна безопасност в тях.

7. Сдруженията на ловците, на риболовците и на туристите в България чрез своите органи да инструктират членовете си за правилата за пожарна безопасност в горските територии и да попълват противопожарни декларации преди всеки излет.

8. Началниците на военните подразделения и части при провеждане на полски занятия и учения да осигурят спазването на правилата за пожарна безопасност и да предприемат действия за недопускане на пожари и за своевременното им потушаване.

9. Органите на пожарна безопасност и защита на населението и служителите на Изпълнителната агенция по горите и нейните структури имат право да спират дейности или машини и съоръжения, които не отговарят на изискванията за пожарна безопасност или създават опасност за възникване на горски пожари.

10. Кметовете на общини да организират за сметка на общинския бюджет доброволни формирования за гасене на горски пожари по реда на Закона за защита от бедствия.

11. Директорите на държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства и УОГС да организират специализирани групи от служители и работници за действия при гасене на горски пожари.

12. Лице, забелязало пожар в горските територии, е длъжно незабавно да предприеме действия за уведомяване на централите за приемане на спешни повиквания към единния европейски номер 112.

13. Държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитни горски стопанства, общините и юридическите лица, собственици на гори, които имат изготвени годишни планове за защита на горските територии от пожари, да продължат изпълнението им, а собствениците на гори, които нямат изготвени годишни планове, да изпълняват планираните в годишните планове на държавните горски стопанства и държавните ловни стопанства мероприятия за техните горски имоти.

14. Регионална дирекция по горите – Пазарджик, да продължи изпълнението на регионалната си програма за защита на горските територии от пожари и съвместно с Регионалната дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, както и по представените планове за действие при възникване на горски пожари на държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, собственици на гори.

15. Особено внимание да се обърне на:

- пострадали коридори и засегнатите от съхнене иглолистни култури, падналата на земята и непочистена към момента съхненца дървесина и клони са предпоставка за лесно запалване и развитие на горски пожари. Осигуряване на проходимостта на горските пътища за противопожарна техника, като се продължи разчистването на паднали стебла, препречващи пътища, и се отремонтират повредените от по-големи участъци;

- направа на нови и поддържане на стари просеки и минерализовани ивици, съгласно годишните планове;

- контрола по създаване и поддържане на минерализовани ивици около земеделски земи, вилни зони, туристически хижи, почивни домове, служебни и жилищни постройки, складове и др.;

- почистването на сухите тревы покрай ЖП линии и пътища, линейните съоръжения, както и отстраняването на сухата и паднала дървесина в насажденията и културите от I-ви клас на пожарна опасност;

- осъществяването на най-строг контрол по спазването на противопожарните правила от посетителите и работещите в горските територии в съседство с тях;

- готовността на специализираните автомобили и екипите за патрулиране и първоначална атака на горски пожари;

- използването и поддръжката на изградените 15 броя пожаронаблюдателни кули;

- поддържането на изградените 12 броя водни огледала в готовност за използване;

16. За защита на горските територии от пожари да се организират денонощни дежурства по определен график в държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитни горски стопанства, общините и юридическите лица, собственици на гори, които имат изготвени годишни планове.

17. По утвърдена от министъра на земеделието, храните и горите схема за оповестяване, при възникване на пожар в горските територии ръководителите на държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитните горски стопанства и Регионалната дирекция по горите – Пазарджик, незабавно да предават информация, съгласно схемата.

18. В срок от 24 часа след възникване на горски пожар, наличната за него информация да се въвежда в информационната система на Изпълнителната агенция по горите от оторизираните за това служители в държавните горски стопанства, държавните ловни стопанства, учебно-опитните горски стопанства и общините.

Заповедта да се оповести публично на интернет страниците на Областна администрация – Пазарджик, Регионална дирекция по горите – Пазарджик, и Изпълнителната агенция по горите.

Копие от настоящата заповед да се изпрати на Регионалната дирекция по горите – Пазарджик, Южноцентрално държавно предприятие – Смолян, Югозападното държавно предприятие – Благоевград, Учебно-опитно горско стопанство „Г. Ст. Аврамов“ – с. Юндол, Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Пазарджик, и кметовете на общини в област Пазарджик за сведение и изпълнение, и на Регионална инспекция по околната среда и водите – Пазарджик, за сведение.

Контрол по изпълнението на заповедта възлагам на инж. Петър Байлов- директор на РДГ – Пазарджик, и на г-н Ангел Ангелов – директор на РД ПБЗН – Пазарджик.

За областен управител:

ЙОРДАН КОЖУХАРОВ

зам.-областен управител

съгласно Заповед за заместване №АД-47/01.03.2021 г.

СЪОБЩЕНИЕ

Уважаеми собственици на вилни имоти в летовище „Атолука“,

Всички сме свидетели на недостига на вода през летните дни, а към това можем да прибавим и аварията по водоносната мрежа.

Наложителна е подмяната с PVC тръби на тръбата от резервоарите надолу до разпределителната шахта, с дължина 400 м и диаметър 100 мм.

Етернитовите тръби и в летовището са положени преди 1960 г. Те са силно износени, натрошени и многократно кърпени, поради което загубата на водата е голяма. По тази причина дружеството поема инициативата за събиране на суми от собствениците на вили за подмяна на участъка от етернит от резервоарите до разпределителната шахта в летовището.

За извършването на подмяната през месец май предлагаме сумата от 10 000 лева да бъде събрана от собствениците от упълномощените лица срещу квитанция/касов ордер/ и печат на дружеството.

Надяваме се на разбиране и отзивчивост от всички.

Председател: Атанас КИТОВ

ГОДИШНАТА КАМПАНИЯ по разпределение на общинските мери и пасища

Във връзка с ежегодната кампания по преразпределението на общинските постоянно затревени площи за целите на директното подпомагане на площ, ви информираме, че образецът за кандидатстване за наемане на пасища по реда на чл. 37и, ал. 5 от ЗСПЗЗ е на страницата на Министерството на земеделието, храните и горите.

Образецът е съобразен със законовите изисквания по разпределението на пасищата и не дава възможност да се кандидатства за временни животновъдни обекти – пасища, в противоречие с параграф 2в, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗСПЗЗ.

За целите на проверката дали обект с епизоотично значение (ОЕЗ), регистриран в справката на БАБХ, отговаря на определеното § 2в, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗСПЗЗ, местните власти могат да получат данни от съответните общински служби по земеделие, които разполагат с информация от картата на възстановената собственост или кадастралната карта.

Може да се ползва електронна система КАИС (сходно на Regix) – <https://kais.cadastre.bg/bg/Map>. В полето „Идентификатор“ се намира кадастралният номер на имота, в който е разположен ОЕЗ. Системата ще изведе информацията от кадастралната карта за начина на трайно ползване на имота, т.е. може да се провери дали е пасище, или мера и да се свери спрямо изискването по § 2в, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗСПЗЗ.

ДО СЕТЕН ДЪХ С БРАЦИГОВО

Елена Георгиева – по баща Керпичева, проф. д-р от Института по български език при БАН, е родена на 5 май 1930 година в гр. Брацигово.

Майка ѝ Йорданка (Дашка) е учителка, а баща ѝ Трайчо е служащ и общественик по линия на БЗНС. Като такъв е заемал и отговорни постове – кмет на Брацигово (1945-1947), а после околийски управител в Пещера.

Елена получава основно и средно образование в родния си град. Тя е от първия випуск на новооткритата тук гимназия.

След завършване на българска филология (1952) в Софийския университет и едногодишно учителстване в Никопол започва работа в БАН, където прави изключително успешна научна кариера, за която в „Априлци“ ви запозна в миналия брой по материали от сп. „Български език и литература“.

Тежко заболяване в началото на 90-те години я приковава към инвалидна количка за следващите 13 години. Тя е лишена от възможността за книжовна дейност. Тогава започва да си води личен дневник, в който се връща назад във времето и възвращенията ѝ от актуалните събития... И навсякъде личи нейната гражданска позиция по различни въпроси на деня, привързаността ѝ към родното Брацигово и голямата ѝ болка, че никога вече няма да го види.

И така до сетния си дъх на 10 януари 2007 г.

НОВИЯТ ПРАЗНИК

/из личния дневник на Елена Георгиева – Керпичева/

1 май 2001 г.

Снощи имаше пряко предаване от Копривница и Панагюрище за честването на 125-ата годишнина от Априлското въстание, едно събитие, което винаги ме вълнува, защото Брацигово, родният ми град, има пряко отношение към него, а водачът Васил Петлешков е пряк участник в Оборище, където се взема решение за въстанието.

Празнуването на Априлското въстание в Брацигово (12 май) е от края на 19 век... Викахме му Новия празник, защото го няма в църковния календар. (Наименованието се появява спонтанно и придобива гражданственост след 29.04.1896 г., когато за първи път тържествено се отбелязват 20 г. от въстанието, и е популярно до средата на XX в. – редакционна бележка.)

Месец май е прекрасно време за такива тържества – топло, пролет, гората, Родопите, раззеленели се дървета, тържествен камбанен звън, глъч от много хора... За празника специално се издигаше дървена арка, обвита с иглолистни клони, гирлянди и цветя, приветствие за идващите гости. Тази арка беше на символния вход на градчето – Старата капия. Там една година – 1938 или 1939-а, посрещнахме владиката Кирил от Пловдив, аз му поднесох букет от синя тинтява и червени божури с думите, още ги помня: „Мили дядо владика, ние, малките християнчета, Ви поднасяме този букет, изпълнен с Божията молитва за благоденствието Ви.“ Той ме помилва по главата, както е редно, аз му целунах ръката, както е още по-редно, и отидох в строя при съучениците си.

Привечер на 11 май, преди зарята, се провеждаше шествие и панихида на мястото, където е издъхнал Петлешков. Там има малко паметниче. На 12 май беше официалното тържество, на което се стичаха хора от всички селища, участвали в брациговското въстание – Равногор, Жребичков, Бяга, Козарско, Капитан Димитриево, Радилово.

Започваше се от една паметна точка – бунарът (кладенецът) в центъра, където Васил Петлешков е прочел Кървавото писмо и прогласил началото на въстанието в Брацигово.

Оттам тръгваше шествието с оцелелите въстаници, водено от музиката, топчето, знамето, и се отправяше към паметника на Петлешков в Градската градина – за почитане, речи и програми.

Точно с такава програма е свързан първият ми силен спомен за 12 май – пях на паметника, 6-годишна хлапачка: „Под нашта стряха ластовичка в гнездо живеи, всяка заран чувам как чурулика, пей: чурулик, чурулик...“ Ораторът обикновено беше учител, най-често кръстникът ми Христо Мижорков. Това обикновено траеше до обяд, след това отивахме с гостите си на обилна трапеза. Срамно беше да нямаш гости...

Така беше всяка година и няколко години, 2 или 3, след 9 септември 1944 г., когато го обявиха за неподходящ, буржоазен, националистичен – комунистически навивки и безродство. Много се изненадах и страдах, когато разбрах, че са го зачеркнали като празник в Брацигово – бях вече студентка или първа година на работа. Казах на леля си Зоя – комунистка от 30-те години: „Пельо, фашистите, дете ги ругахме, не посегнаха да отлагат Новия празник, а вие го направихте, дете се кълнете в името на народа!“ „Права си!“ – рече, повече нищо. Това посегателство към националната памет, подценяващо и участието на Брацигово в Априлското въстание, бе преодоляно. Макар и с друга тоналност и емоционалност и с неизбежна партийна окраска, 12 май бе възстановен като празник на града. Така той стана стимул не само за гордост и самочувствие на брациговци като наследници на героично минало, но преди всичко за развитие и подем на града, особено в духовната и културната сфера... Стана традиция брациговци, работещи и живеещи другаде, на 12 май да се връщат към корена си, в родното гнездо; заговорва родовата памет. Ние, брациговци в София от моето поколение, когато се срещнем в навечерието на празника, първият въпрос е: „Ще ходиш ли за 12 май в Брацигово?“ От военното министерство, в което

имаше много брациговци, че и двама генерали, ангажираха автобуси за отиване на празника.

След като празникът влезе в руслото си, най-представително, значимо и шумно бе честването на 100-годишнината на Априлското въстание, когато на каменната ограда на Градската градина бяха издялани релефите на ръководителите на въстанието и се състоя научна конференция, организирана от Института по история на БАН, начело с директора му акад. Христо Христов, брациговски зет и пръв директор на новооткритата гимназия в Брацигово. В нея участвах и аз – като брациговка и ученичка на Христо Христов. В доклада си се спрях на болезнения за брациговци въпрос – защо въстанието в Брацигово, въпреки че е отстояло на башибозука и има герой като Васил Петлешков, не е получило национална известност като Батак

Елена Георгиева чете своя доклад на Научната конференция, посветена на 100 години Априлско въстание в Брацигово 1976 г.

и Перуцица. Изтъкнах, че светът научава за Априлското въстание от кореспонденциите на Макгахан за варварската разправа на башибозука с беззащитното население на Перуцица и Батак, от силната и гневна публицистика на У. Гладстоун – „Българските ужаси“, „Уроци по клане“. Те накарали Великите сили и известни личности (Юго, Достоевски и др.) да надигнат гневен глас в защита на българския народ. Перуцица и Батак стават и остават събирателен образ на трагизма и героизма при потушаването на въстанието. Такива са и в „Епопея на забравените“ на Иван Вазов. Жертвеният Агнец, жертвата, винаги е на преден план и решаващ аргумент. В нейна санка остават други прояви на смелост и геройство, което не намалява тяхната значителност. Така е според мен с въстанието в Брацигово, а и художествената ни литература му остава дължник, особено към подвига и революционната нравственост на В. Петлешков. За Брациговското топче написа Антон Ашкерц (словенец) и много по-късно Асен Разцветников – драмата „Подвигът“ за В. Петлешков.

Научната конференция бе хубава проява. Тя обоснова и свърза празничната традиция с обективната ѝ историческа основа. Брациговци също се оказаха на равнище – салонът на Културния дом беше пълен, интересът бе голям...

Днес, 11 май 2001 г., по радио София кметът на Брацигово говори за Априлското въстание и мястото на градчето в него, за уникалните укрепителни тараби и ровове за отбрана, благодарение на които въстаниците издържат срещу башибозука и капитулират само пред редовната турска войска. Съобщил, че Петър Стоянов ще присъства по повод окончателното завършване и откриване на мемориала... Така най-после Брацигово получи 15-минутната си заслужена историческа слава... На първи май най-напреднагата очаквах зарята в Панагюрище, да чуя името на Васил Петлешков...

От години вече не съм била на 12 май в Брацигово. Зная, че повече няма да го видя. Мъчно ми е. Преживявам обаче всеки 12 май, представям си празника, следя по радиото, телевизията и вестниците дали и как информират за него...

Мина Великден, Гергьовден с традиционните обичаи и ритуали. Само днес (12 май 2003 г.) ми е тежко, защото в Брацигово е ден на Априлското въстание, който ни носеше много радост и празнично оживление, а аз не съм присъствала повече от 12 години. Изживявам го мъчително. Ех,

написах нещо за „Дневник“, гневно и носталгично, което обилната пролетна разцъфналост навън не може да намали...

12 май 2004 г. Сряда. Празникът на Брацигово за Априлското въстание. 128 години. С какво въодушевление сме го чествали – най-хубавите ми спомени като дете! Кольо Каракачев дойде ядосан на Георги Първанов, че не споменал Брацигово в речта си в Клисурата – „Какъв историк е, като пропусна?“ – „Ама ти защо мислиш, че е историк – той е партиец и аз не го харесвам“. Замълча. Иначе е доста бесен.

12 май 2005 г. Новият празник. Денят на Априлското въстание в Брацигово. Колко спомени, колко емоции! Всички села от Брациговския революционен окръг се събираха – заря, поклонение, събирания... Обадах се на приятелката ми от първоначалното училище Мария Тошкова, на сестра ми, на Кольо Каракачев и Флора Кънева. Пратих поздравително писмо до читалището „В. Петлешков“ – така се включих в спомена. А те взели, че го отпечатали в „Априлци“ – явно имат нужда от внимание, а и са признателни. Получих и честитка за 24 май.

Днес, 1 май 2006 г., започват тържествата за 130 години от Априлското въстание, една от най-значителните изяви на българския дух. В Панагюрище със свои средства издигнали паметник на Райна Княгиня (Футекова) – българската Жана Д'Арк, и на сина ѝ – офицер Футеков, убит след 9 септември 1944 г. Жалка българска история! Снощи давах „Апостолите“ по „Записките...“ на Захари Стоянов. Развълнувах се – въздействащ, увлекателен, сериозна литературна основа. Чудесна игра. Стоян Стоев (Захари), Радко Дишлиев (Бенковски). Само 1-2 пъти съзрях известно пресилване, иначе силен, автентичен. Бенковски – силен, смел, дирижиращ, властен, командващ, завладяващ. Колко добре са познавали народа ни – страхлив, несмел, предпазлив, но подаващ се на стадно въздействие, на увличане. Стана ми тъжно. Колко малко се е променил народът ни – дири водач, смел човек да го поведе и да поеме риска. Сега това го няма, освен по партийен път, а не отечествен.

12 май 2006 г. Петък. Честване на Априлското въстание в Брацигово. Празник, с който израснахме и се чувствахме български патриоти. Светъл, чист, възторжен.

Тая година им гостува Георги Пирински, този работизиран уж комунист, син на съмнителен комунист, израсъл в САЩ. Този човек разправя легенди за турски паша, защитил Пещера срещу башибозука, за което аз, израсла в Брацигово, даже не бях чувала. И го разправя, за да оправдае отхвърлянето на декларацията за арменския геноцид, разглеждана в Народното събрание...

Слава Богу, че поне Васил Петлешков остана като емблема на Брацигово, но то не бе заслуга на Брацигово или само и не толкова на Брацигово, колкото на общото национално и държавно зачитане и величаене на Априлското въстание от 1876 г. Важно е, че Петлешков е зачетен и е символ на саможертва. Аз имам само един укор към Иван Вазов. Ясно е, че той е регулатор на обществените настроения и преклонения, но така, както увековечи Левски, Паисий, Раковски, Кочо Честименски, Батак, забрави за Петлешков, който е един от най-ярките символи на борец за свобода и саможертва... Нямам обяснение. Може би защото подвигът е личен, нямаме масови кланета, изгаряне и самоубийства. Брацигово не става символ на жертвено селище като Батак и Перуцица, които с трагичната си участ събудиха съвестта на Европа...

Но защо да се сърдим на Вазов и другите – историята не винаги е справедлива и особено тези, които я представят емоционално. При такъв подход, а вероятно и поради други причини, може нещо да се доневиди. Важното е, че днес ние съзнаваме героизма и себеотрицанието на Петлешков като български революционер наравно с другите водачи на Априлското въстание.

***С Решение на Общински съвет Брацигово от 2021 г. проф. д-р Елена Георгиева е обявена за почетен гражданин на Брацигово.

Предложението е внесено от Граждански комитет „Памет“ на 29.VI.2020 г. Комитетът постави и паметна плоча на мястото на рогната ѝ къща и иницира публикации на извадки от личния ѝ дневник в местния вестник „Априлци“.

***Урната с праха на проф. Елена Трайчева Георгиева (1930 – 2007) е погребана в Брацигово, в гроба на майка ѝ Йорданка (Дашка) Керпичева. Така е изпълнено изричното ѝ желание или урната да бъде положена при майка ѝ, или прахът ѝ да бъде разпръснат из Атолука. В Брацигово професор Георгиева бе позната повече като Лиляна Керпичева, по бащина фамилия.

